

TEMNÉ, ŠOKUJÍCÍ A DĚSIVĚ REALISTICKÉ...

MUSÍME SI PROMLUVIT O KEVINOVÍ

Román

ORANGE
PRIZE

NEJLEPŠÍ
ROMÁN

LIONEL SHRIVER

MISTROVSKÁ DÍLA

MUSÍME
SI PROMLUVIT
O KEVINOVÍ

LIONEL SHRIVER

MUSÍME
SI PROMLUVIT
O KEVINOVÍ

Přeložila Petra Klůfová

MYSTERY PRESS

2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zázlohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Lionel Shriver, 2003

Translation © Petra Klůfová, 2007

Cover Image © Oscilloscope Laboratories, 2011

Cover Art © Jiří Miňovský / ARBE Design, 2019

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-119-9 (pdf)

*Pro Terri. Jeden z nejhorších scénářů,
kterému jsme obě unikly.*

*Dítě vaši lásku potřebuje nejvíc, když si ji
nejméně zaslouží.*

– Erma Bombeck

8. LISTOPAD 2000

Milý Frankline,

sama nevím, proč mě taková prkotina z dnešního odpoledne přiměla k tomu, že ti napíšu. Ale od chvíle, co se naše cesty rozešly, mi asi nejvíc schází možnost přijít domů a probrat s tebou všechny ty zajímavé historky z celého dne. Tak jako když ti kočka přijde položit myš k nohám: malá skromná oběť, kterou si každá dvojice vzájemně nabízí po lovu na různých dvorcích. Kdybys pořád ještě seděl se mnou v kuchyni, roztíral si burákové máslo po celozrnném chlebu, přestože už je skoro čas večeřet, ani bych nestihla položit tašky s nákupem, jednu z nich prosáklou lepkaovou kapalinou, a už bych ze sebe chrčila ten dnešní zážitek. A to ještě dřív, než bych ti začala nadávat, že dneska přece máme k večeři špagety, tak laskavě do sebe nenacpi celý ten sendvič.

V dávné minulosti jsem měla spíš historky s mnohem exotičtějším obsahem, z Lisabonu, nebo z Katmandu. Ale nikoho ty zážitky z ciziny nezajímaly, no vážně, a i z tvé okázalé zdvořilosti jsem snadno vyrozuměla, že osobně dáváš přednost anekdotickým perličkám z prostředí blíž domova. Kupříkladu historka o výstředním střetu s výběřčím mýta na mostě George Washingtona. Tyhle zázraky všednosti tě přesvědčovaly o tom, že všechny

moje zahraniční cesty jsou v jistém směru podvod. Mé suvenýry – balíček lehce zatuchlých belgických vaflí – vyzařovaly umělé kouzlo, které jim vdechla už pouhá dálka. Jako ty tretky, které si vyměňují Japonci – v krabičce v sáčku, který je v krabičce v sáčku – lesk mých obětín z daleka byl pouze vnější obal. Je mnohem napínavější hrabat se v naprosto bezvýznamných drobnostech starého obyčejného New Yorku a vyškrabávat pikantní momentky z cesty do obchodu Grand Union v Nyacku.

A právě tam se odehrává můj příběh. Konečně začínám chápat, cos mě chtěl naučit ty, tedy že moje vlastní země je stejně exotická a možná i stejně nebezpečná jako Alžír.

Byla jsem zrovna v oddělení mléčných výrobků a moc jsem toho nepotřebovala, nestačila bych to sníst. Špagety teď už vůbec nejím, když tady nejsi, abys zhltnul větší díl. Po tvé chuti k jídlu se mi vážně stýská.

Pořád je pro mě těžké jít na veřejnost. Člověk by mýsl, že v zemi tak proslavené „absencí smyslu pro historii“, aspoň jak tvrdí Evropani, můžu oprávněně spoléhat na proslulou americkou ztrátu paměti. Tak takovou kliku nemám. V téhle „komunitě“ nevidím známky toho, že by někdo zapomněl. Ani po roce a osmi měsících – přesně na den. Kdykoliv mi tedy dojdou zásoby, musím se obrnit. Ach ano, prodavačkám v 7-Eleven na Hopewell Street jsem už zevšedněla, takže tam si můžu koupit krabici mléka bez očumování. Ovšem jít do našeho místního obchodu Grand Union je ještě pořád za trest.

Vždycky si tam připadám jako psanec. A bych to vykompenzovala, napřímím páteř a vypnu hruď. Konečně chápu, co znamená „držet hlavu zpřímá“, a občas nestačím žasnout, jak velkou vnitřní proměnu to prkenně rovné držení těla přináší. Pokud svou hrdost projevim po fyzické stránce, jako bych se trochu zbavila pocitu ponížení.

Vybírala jsem si mezi středními a velkými vejci a přitom se mimoděk ohlédla k jogurtům. Pár kroků ode mě byla další zákaznice. Černé natrvalené vlasy, u kořínek dobře dvoucentimetrové bílé odrosty, kučery zůstaly už jenom na konečcích, stará trvalá už odrostla. Šeříková halenka a stejná sukně byly kdysi elegantní, ale teď se halenka zařezávala do podpaží a šůsky zdůrazňovaly mohutné kyčle. Kostým potřeboval vyžehlit a na ramenou s vycpávkami se táhl vyrudlý pruh, jak halenka visela na ramínku. Zkrátka tohle oblečení bylo vytaženo z nejzazších hlubin šatníku. Po takovém člověk sáhne jen tehdy, když všechno ostatní je špinavé nebo nenositelné. Jak žena předklonila hlavu k taveným sýrům, zahlédla jsem lalok dvojité brady.

Ušetři si hádání. Podle toho popisu bys ji nikdy nepoznal. Kdysi bývala tak neuroticky štíhlá, ostře hranatá a třpytivá jako odborně zabalený dárek. Možná by působilo romantičtěji, kdyby truchlící osoba byla vychrtlá na kost, ale osobně věřím, že truchlit se dá stejně hluboce s šálkem čokolády jako s hrnkem vody z kohoutku. Kromě toho, existují ženy, které si udržují štíhlou a elegantní postavu ne pro potěšení svého partnera, ale proto, že se snaží udržet krok s vlastní dcerou, a ona, díky nám, nyní tuto motivaci postrádá.

Byla to Mary Woolfordová. Nejsem na to hrdá, ale nedokázala jsem jí pohlédnout do tváře. Zapotácela jsem se. Ledově lepkavýma rukama jsem se přebírala jednotlivými kartony a kontrolovala, zda všechna vejce jsou celá. Pak jsem honem nasadila výraz zákaznice, která si náhle vzpomněla na zboží ve vedlejší uličce, a podařilo se mi položit vejce na dětskou sedačku nákupního vozíku bez jediného ohlédnutí. Hned nato jsem odběhla a vozík nechala na místě, protože mu skřípala kolečka. Vydechla jsem si až mezi polévkami.

Měla jsem být připravená. Často i jsem – připravená tasit. Lecd kdy zbytečně, jak vyjde najevo. Ale přeci nemůžu vyrachtat

z domu v plné zbroji při každé malicherné pochůzce. A navíc, jak by mi Mary mohla dnes ublížit? Udělala pro to už maximum, hnala mě i k soudu. Přesto jsem teď nedokázala zkrotit splašené srdce ani se hned vrátit do uličky s mléčnými výrobky, když jsem si uvědomila, že jsem ve vozíku nechala ležet tu vyšívanou kabelku z Egypta i s peněženkou.

Byl to ale jediný důvod, proč jsem z Grand Union neodešla úplně. Musela jsem se ke kabelce nakonec dostat, takže jsem chvíli meditovala nad Campbellovou chřestovou a sýrovou omáčkou a bezděčně rozjímal, jak by se Warhol zděsil těch upravených designů.

Když jsem se připlížila nazpátek, vzduch byl čistý, tudíž jsem popadla svůj vozík jako uchvátaná zaměstnaná žena, která musí s domácími pracemi udělat krátký proces. Důvěrně známá role, řekneš si. Přesto už uběhla celá věčnost od doby, kdy jsem se s ní ztotožňovala. Dávno jsem si přestala být jistá, že zákazníci stojící přede mnou ve frontě u pokladny připisují mou netrpělivost panovačnosti štvance s druhým zaměstnáním, pro něhož čas jsou peníze. Cítila jsem, že vědí, že tato netrpělivost je upocenou, zbesilou panikou zlosyna na útěku.

Když jsem vyložila svůj nesourodý nákup na pás, karton s vejci byl lepkavý, takže ho pokladní otevřela. Ach... Mary Woolfordová mě nakonec přece jenom nepřehlédla.

„Všech dvanáct!“ vykřikla dívka. „Nechám vám donést jiný karton.“

Zarazila jsem ji. „Ne, ne,“ zajíkla jsem se. „Spěchám. Vezmu si je takhle.“

„Ale vždyť jsou úplně...“

„Vezmu si je, jak jsou!“ V téhle zemi nepřinutíte lidi ke spolupráci ničím tak spolehlivě jako mírným magořením. Papírovým kapesníčkem pokladní okázale osušila kód na vejcích, přešla po

nich čtečkou a pak si otřela ruce, oči významně zvednuté ke stropu.

„*Khatchadourianová*,“ pronesla dívka zvučně, když jsem jí podala platební kartu. Řekla to hlasitě, jakoby pro uši lidí ve frontě. Bylo pozdní odpoledne, správná směna pro brigádu všech, kterým skončilo vyučování. Dívce mohlo být nejvýš kolem sedmácti, klidně mohla patřit mezi Kevinovy spolužáky. Pravda, v téhle oblasti bylo půl tuctu středních škol a její rodina se sem možná teprve nedávno přistěhovala z Kalifornie. Ovšem podle výrazu jejího obličeje jsem si to nemyslela. Probodla mě ocelovým pohledem. „To je neobvyklé jméno.“

Nejsem si jistá, co to do mě vjelo, ale už jsem z toho všeho k smrti unavená. Ne snad, že bych neznala stud. Spíš jsem tím studem vyčerpaná, celá ulepená těmi nálepkami hanby. Tahle emoce nikam pořádně nevede. „Jsem jediná *Khatchadourianová* ve státě New York!“ ohrnula jsem nos a vyškubla dívce svou kartu. Hodila mi vejce do papírového sáčku, kde vytekla ještě víc.

Takže teď už jsem doma – nebo spíš v místě, které za domov považuji. Tys tady pochopitelně nikdy nebyl, tak dovol, ať ti své bydlení popíšu.

Vyvedlo by tě z míry. Ani ne proto, že jsem se rozhodla zůstat v Gladstone, když jsem nejdřív tak hystericky vyváděla, že se musím odstěhovat daleko na předměstí. Cítila jsem však, že bych měla zůstat blízko Kevina, abych za ním mohla dojíždět. Kromě toho, i když jsem upřímně toužila po anonymitě, současně jsem nechtěla, aby moji sousedé zapomněli na to, kdo jsem. Nu, a tohle mi jiné město nedopřeje. Právě tady je jediné místo na světě, kde naplno cítím důsledky svého dosavadního života a náklonnost okolí pro mě není v současnosti tak důležitá jako spíš pochopení z jeho strany.

Když jsem zaplatila všem advokátům, zbylo mi ještě dost drobných na to, abych si koupila domek, ale zatím mi vyhovuje provizorium nájemního bytu. A bydlení v tomhle dvoupodlažním bytečku mi připomíná vydařené manželství dvou vhodných povah. Och, ty by ses zděsil. Zdejší lepenkové skříně popírají motto tvého otce: „Materiál je základ.“ Ale právě tu jejich vachrlatost já zbožňuji.

Všechno tu je riskantně pochybné. Strmé schodiště do prvního patra nemá zábradlí, což můj výstup do postele po třech sklenkách vína vždy okoření závratí. Podlahy vržou, okenními rámy zateká a všude vládne atmosféra zranitelnosti a nejistoty, jako by se celá budova mohla v příštím okamžiku rozplynout. Tak jako zlý sen.

Někde na zrezivělých šatních ramínkách, jinde na obnažených drátech visí ze stropu malé halogenové žárovky, které rády mžikají a jejich chvějivé světlo ještě víc přispívá k pocitu prchavé pomíjivosti, který mi prodchnul celý život. Vyhřezly i vnitřnosti mé jediné telefonní zásuvky; moje nejisté spojení s vnějším světem tedy závisí na dvou halabala pospájených drátech a každou chvíli nefunguje. Domácí mi sice slíbil pořádný sporák, ale vlastně mi nevádí ani elektrický vaříč, jehož kontrolka „zapnuto“ nesvítí. Vnitřní klika vchodových dveří mi zůstává v ruce. Prozatím se mi vždycky povedlo zasunout ji zpátky, ale pahýl trčící z hlubin zámku mě často provokuje věčným strachem mé matky, že nebudu moci odejít z domu.

Můj dvoupodlažní byt se navíc vyznačuje schopností využívat své zdroje doslova na doraz. Topení je mizerné, od radiátorů se šíří jen zatuchlý mělký dech, a třebaže je teprve začátek listopadu, už jsem musela nastavit jejich regulátory na maximum. Při sprchování pouštím jen horkou vodu a neředím ji studenou – i tak mi jen taktak nedrkotají zuby. A vědomí, že nemám re-

zervy, dodává mé hygieně podtón nervozity. Ledničku mám nastavenou na nejvyšší výkon a mléko v ní stejně vydrží pouhé tři dny.

A pokud jde o dveře – jsou výsměchem, který mi připadá naprosto patřičný. Přízemí je vymalováno lajdáckou, drsnou zářivě žlutou barvou tak nedbale, že pod jednotlivými tahy štětky prosvítá bílý podklad. Nahoře v ložnici jsou stěny amatérsky opatřené světle modrou barvou. Taková mazanice ze školky. Tenhle vratký domeček mi nepřipadá úplně *skutečný*, Frankline. A skutečná si pak nepřipadám ani já.

Přesto doufám, že mě nelituješ. Nestojím o to o nic víc než ty. Možná bych našla luxusnější bydlení, pokud bych chtěla Ale svým způsobem se mi tady líbí. Je to neseriózní byt. Bydlím v domě pro panenky. Dokonce ani nábytek nemá normální rozměry. Jídelní stůl sahá do výše hrudi, takže si u něj připadám jako dítě, a noční stoleček, na kterém mám položený tenhle laptop, je na psaní moc nízký. Má přesně tu správnou výšku, aby se na něm dětem ve školce servírovaly kokosové sušenky a ananasový džus.

Možná že tohle šišaté pubertální prostředí je jedním z důvodů, proč jsem včera, v den prezidentských voleb, nešla odevzdat hlas. Prostě jsem zapomněla. Všechno kolem jako by se odehrávalo hrozně daleko ode mě.

A taky jsem měla ten tucet vajíček – či toho, co z nich zbylo. Vyklepla jsem jejich zbytky do misky a vylovila úlomky skořápek. Kdybys tu byl, možná bych nám ušlehala dobroučkou omeletu s plátky brambor, lístky koriandru a lžičkou cukru, v které se skrývá to tajemství zvláštní chuti. Ale jsem tu sama a sama je vyleju na pánev, umíchám a trucovitě se v nich budu dloubat. Přes to je sním všechny. V Maryině pomstě vidím zvláštní eleganci, byť jen zárodečnou.

Jídlo mě zpočátku odpuzovalo. Na návštěvách u matky v Racine jsem zelenala nad jejími nadívanými vinnými listy, i když celý den strávila jejich spařováním a balením jehněčího a rýže do úhledných malých balíčků. Připomněla jsem jí, že si je může zamrazit. Na Manhattanu, když jsem kolem lahůdkářství na 57. ulici spěchala do Harveyovy advokátní firmy, se mi zvedal žaludek z pikantního pachu mastných pastrami. Nevолnost však pominula a chyběla mi. Pak jsem po čtyřech, pěti měsících začala pocítovat hlad – a přímo vlčí, ale chuť k jídlu mi připadala jako něco neslušného. I nadále jsem tedy hrála roli ženy, která ztratila o jídlo zájem.

Zhruba po roce jsem si však musela přiznat, že celé divadýlko je zbytečné. I kdybych vypadala jako smrtka, každému to bude ukradené. Co jsem vlastně čekala? Že mi obejměš hrudník těma obrovskýmá rukama a zvedneš mě nad hlavu s přísnou výčitkou, o které tajně sní každá žena západní civilizace: „Jsi moc hubená.“?

Takže teď každé ráno sním ke kávě croissant a nasliněným ukazovátkem sesbírám všechny spadlé drobký. Část dlouhých večerů trávím metodickým krájením zelí. Dokonce jsem, jednou nebo dvakrát, odmítla těch pár pozvání, jež dosud rozezvučela můj telefon. Většinou od přátel z ciziny, kteří tu a tam pošlou e-mail, ale s kterými jsem se osobně neviděla už roky. Zvláště, pokud nevědí, a to já vždycky poznám. Ti nic netušící mi znějí moc hlučně, zatímco ti zasvěcení začnou bázlivým zájímáním a tlumeným tónem jako v kostele. Je jim jasné, že ten příběh nikomu vyprávět nechci. Stejně tak jsem nebažila po němém soucítění přítelkyň, které *nevědí, co říct*, a nechají mě, abych si při rozhovoru sama vylila srdce. Ale ve skutečnosti mě k výmluvám, že „nemám čas“, vede hrůza z představy, že si objednáme salát a pak donesou účet

a bude teprve půl deváté nebo devět večer a já se budu muset vrátit domů do mrňavého patrového bytu a nebudu mít co krájet.

Je komické, že po tom, co jsem založila nakladatelství cestovatelských průvodců a tolik se nacestovala – každý večer jiná restaurace, kde číšníci mluví španělsky nebo thajsky, kde je v menu marinovaná syrová ryba nebo pes –, jsem se tak upnula na tu hysterickou rutinu. Strašné, ale sama sobě připomínám vlastní matku. Jenže nedokážu narušit ten přísně vymezený postup (čtvereček syra či šest až sedm oliv, kuřecí prsíčka nebo omeleta, horká zelenina, jediná slepovaná vanilková sušenka, vína ne víc, než kolik je přesná polovina lahve), jako bych kráčela po visutém laně a při jediném šlápnutí mimo bych mohla ztratit rovnováhu.

Každopádně, i když jsme se my dva sobě odcizili, stejně vím, že si děláváš starosti, jestli pořádně jím. Jako vždycky. Díky chabému pokusu Mary Woolfordové o pomstu budu mít dnes večer pořádné jídlo. Žádné podrazy našich sousedů mě ještě nikdy tak neuklidnily.

Například ty litry rudé barvy rozlité všude po přední verandě, když jsem ještě bydlela v našem okázaném domě ve stylu ranče (bylo to tak, Frankline, ať se ti to líbí nebo ne – *ve stylu ranče*) na Palisades Parade. Na oknech, na vchodových dveřích. Provedli to v noci a než jsem se druhý den ráno probudila, barva ani nestačila zaschnout. Tehdy, sotva měsíc nebo tak, co se to stalo – jak vůbec hodlám ten *čtvrtek* pojmenovat? –, jsem si myslela, že už mě nic nedokáže vyděsit, dokonce ani ranit. Domnívám se, že je to rozšířený názor, že člověk je tak zničený, že katastrofa mu ve své bezvýhradnosti zaručí bezpečí.

Když jsem tenkrát obešla roh mezi kuchyní a obývacím pokojem, naplno mi došlo, že jsou to jen kecy, že se mnou už nic nehne. Vyjekla jsem. Okny proudilo dovnitř slunce, tedy aspoň

sklem nepocákaným barvou. Navíc prosvítalo v místech, kde barva byla nejtenčí, a našedlé stěny pokoje zalévalo řhavě krvavou září typickou pro nevkusné čínské restaurace.

Odjakživa jsem mívala zvyk, však víš, cos ho u mě obdivoval, postavit se právě tomu, čeho jsem se bála, i když jsem si ho vypěstovala v dobách, kdy jsem měla strach nejvš z toho, že zabloudím v neznámém městě – dětská hra. Co bych dala za návrat do těch časů, kdy jsem neměla sebemenší tušení, co mě čeká v budoucnu. Přesto, člověk se těžko zbavuje starých zvyků, takže místo toho, abych utekla do postele a přetáhla si přikrývku přes hlavu, rozhodla jsem se zmapovat škody. Ale přední dveře nešly otevřít. Byly zalepené tlustou vrstvou rudého laku. Na rozdíl od latexu není email vodou rozpustný. A email je drahý, Frankline. Někdo za něj utratil spoustu peněz. Naši staří sousedé měli celou řadu nedostatků, ale peníze jim nikdy nechyběly.

Zamířila jsem tedy k zadnímu vchodu a v županu obešla dům. Při pohledu na umělecké dílo našich bližních jsem cítila, jak mi obličej tuhne do stejné „chladné masky“, kterou v *New York Times* u mě popisovali během procesu. Zato *Post*, ne tak laskavý, přímo uvedl, že jsem měla veskrze „vyzývavý“ výraz, a v našich místních *Journal News* zašli ještě dál: „Podle kamenné tváře Evy Khatchadourianové by se dalo soudit, že její syn se nedopustil ničeho horšího, než že namočil dívčí culík do inkoustu.“ (Uznávám, že u soudu jsem ztuhla jako prkno, mhouřila oči a vsrkávala tváře až ke stoličkám. Pamatuji si, že jsem se držela jednoho z tvých chlapáckých hesel: „Neukaž jim, že trpíš.“ Ale, Frankline, „vyzývavá“? Přemáhala jsem pláč!)

Výsledný dojem byl impozantní. Tedy, pokud by si člověk potrpěl na senzaci, což tou dobou pro mě už rozhodně neplatilo. Dům vypadal, jako by mu někdo podřízнул krk. Pocákaný zběsile emailem, jehož barva byla vybrána tak pečlivě – temná, sytá,

trochu do nachova – jako by byla speciálně namíchaná. Tupě jsem si pomyslela, že pokud si provinilci tu barvu vyžádali a nesebrali ji přímo z regálu, policie by je mohla vystopovat.

Ale na policejní stanici jsem nehodlala vstoupit dřív, dokud mě někdo nedonutí.

Kimono jsem měla tenké, právě to, cos mi v osmdesátém roce dal k našemu prvnímu výročí. Bylo letní, jediný župan, co jsem měla od tebe, ale jiný bych neoblékla. Vyhodila jsem tolik věcí, ale nic z toho, cos mi daroval nebo co po tobě zbylo. Přiznávám, že tyhle talismany mě mučí. Taký proto si je schovávám. Všichni arogantní cvokaři by prohlásili, že moje přecpané skříňe nejsou „zdravé“. S dovolením bych nesouhlasila. Na rozdíl od zděšené, nemorální bolesti nad Kevinem, barvou, trestními i občanskými soudy, tahle bolest je *ryzí*. V šedesátých letech ji zlehčovali, ale ryzost je dar, který jsem se naučila oceňovat jako nečekanou vzácnost.

Jde o to, že jak jsem si přidržovala na těle jemnou modrou bavlnu a hodnotila poněkud ukvapené sprejerské dílo, které naši sousedi dobrovolně sponzorovali, trásla jsem se zimou. Byl květen, ale chladno, s řezavým větrem. Nejspíš jsem si představovala, že v důsledku osobní apokalypsy se drobné životní mrzutosti rozplynou beze stopy. Ale není to pravda. Člověk dál cítí chlad, dál je vztekklý, když se mu na poště ztratí balíček, a pořád ho dopaluje, když mu v cukrárně vrátí špatně drobné. Mohlo se zdát, že vzhledem k okolnostem mi bylo trochu trapné, že dál potřebuji nosit svetr nebo členku nebo se ozvat, že mě ošidili o dolar a padesát centů. Jenže od toho *čtvrťka* jsem měla celý život zahalený tak těžkou dekou studu, že jsem se rozhodla chápat tu pomíjivou husí kůži jako útěchu, důkazy přežívající slušnosti – fakt, že jsem do toho počasí oblečená nedostatečně nebo se naštvat ve Wal-martu, protože v hale velké jak dobytčí trh nemůžu najít obyčejnou krabičku kuchyňských sirek.

Vracela jsem se k zadním dveřím a dumala nad záhadou, jak tlupa záškodníků mohla dům napadnout, a já uvnitř spala a nic netušila. Vinila jsem z toho velkou dávku prášků na spaní, které jsem brala každý večer (prosím tě, nevyčítej mi to, Frankline, vím, že jsi proti tomu), dokud jsem si neuvědomila, že si to vybavuji úplně špatně. Tohle bylo o měsíc později, ne o den. Útok nedoprovázely žádné posměšky ani hulákání, nebyly tu žádné kukly ani brokovnice s upilovanými hlavněmi. Přikradli se tiše. Jediné zvuky vydávaly praskající větvičky, tlumený úder, jak první plná plechovka ohodila naše lesklé mahagonové dveře, konejšivé zašumění oceánu barvy po skle, jemné rat-a-tat-a-tat, jak se rozprskly krůpěje, sotva hlasitěji než hustý déšť. Náš dům nepospřevali barvou ve výbuchu náhlého vzteku, ale napadli ho s nenávisť, která se zahušťovala, až byla hustá a aromatická jako jemná francouzská omáčka.

Asi bys trval na tom, že si najmeme někoho, kdo dům očistí. Vždycky jsi byl unešený z nádherné americké záliby ve specializaci, z toho, že existuje odborník na všechno, nač si jen člověk vzpomene, a občas jsi čistě pro zábavu listoval *Zlatými stránkami*. „Odstraňovač barev: Nachový email.“ Ale v novinách tolik nadělali s tím, jak jsme bohatí, jak jsme Kevina rozmazlili. Nechtěla jsem dopřát Gladstone uspokojení z výsměchu: hele, jí stačí najmout si poskoka, aby tu spoušť uklidil, stejně jako tenkrát toho drahého advokáta. Kdepak, museli na mě každý den za dnem koukat, jak barvu ručně škrábu, jak jsem si na cihly pronajala pískovač. Jednou večer jsem po celodenní dřině zahlédla svůj vlastní odraz – zamazané oblečení, polámané nehty, pocákané vlasy – a zavřískla jsem. Takhle jsem totiž už jednou vypadala.

*